Κυριακή Δ' Ματθαίου: Ποιος είναι ο Υιός τής Βασιλείας

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Ιουλίου, 2022

Στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται βέβαιος γιά τήν πορεία τῆς ζωῆς του. Ὅταν τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, θεωρεῖ ὅτι τά ἔχει καλά μαζί του. Πιστεύει ὅτι ἐπειδή ζεῖ τή ζωή τῆς Βασιλείας, κυρίως ὅσον ἀφορᾶ στή συμπεριφορά, ἔχει ἐξασφαλίσει τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ σέ κάθε ἔργο καί σέ κάθε περίσταση τῆς ζωῆς, ἀκόμη καί στίς δοκιμασίες, ἀλλά καί τή σωτηρία στήν ἄλλη ζωή. Κανείς δέν ἀρνεῖται τή δύναμη τῆς πίστης. Ὅμως **ἡ πίστη δέ μᾶς δόθηκε γιά νά μήν ἔχουμε δυσκολίες στή ζωή μας, ἀλλά γιά νά αἰσθανόμαστε τήν πατρική παρουσία τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς στηρίζει, ἀλλά δέν ἀφαιρεῖ τούς σταυρούς τῆς ζωῆς μας. Κάποτε, μάλιστα, τούς ἀφήνει, γιά νά μποροῦμε νά ἀφυπνιζόμαστε.**

Ὁ κίνδυνος τῆς ἐπανάπαυσης

Ἡ ἀσφάλεια στή ζωή μας ἔχει πάντα δύο ὄψεις. Ἀπό τή μιά μᾶς δίνει σιγουριά, χαρά καί γαλήνη, ἀκόμα καί στά δύσκολα. Ἀπό τήν ἄλλη ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά ἐπαναπαυτοῦμε στόν συμβιβασμό καί στή συνήθεια. Ὁ ἀσφαλής, ὄντας ἤρεμος, δημιουργεῖ, ἀξιοποιεῖ τά χαρίσματά του καί προσθέτει σέ αὐτό πού ἔχει. Μπορεῖ ὅμως καί νά καταστεῖ ὀκνηρός. Νά νιώσει βέβαιος γι' αὐτό πού ζεῖ, γι' αὐτό πού ἔχει καί νά μή θελήσει νά προχωρήσει παραπέρα. Ἡ ἀσφάλεια μοιάζει μέ τήν ἐπίδραση πού ἀσκεῖ ὁ χρόνος στίς ἀνθρώπινες σχέσεις. Ἄλλοι ἔχουν ἄγχος νά μήν κολλήσουν μέσα σ' αὐτές καί ψάχνουν νά βροῦν
τρόπους ἀνανέωσής τους. Ἄλλοι βολεύονται τόσο πολύ, πού ὀργανώνουν τή ζωή τους μέ βάση ὅ,τι κατέχουν ὡς αὐτονόητο. Οἱ πρῶτοι αἰσθάνονται οἰκονόμοι καί διαχειριστές. Οἱ δεύτεροι ἰδιοκτῆτες. Οἱ πρῶτοι κοπιάζουν γιά νά κάνουν συνεχῶς καινούργιες ἀρχές στήν ὀμορφιά καί τή χαρά τῆς σχέσης. Οἱ δεύτεροι νιώθουν ὅτι ἔχουν ἐκπληρώσει τό χρέος καί ὅτι θά πρέπει νά ἀπολαύσουν τά ἀποτελέσματα τῶν κόπων τους.

Ἀσφάλεια δίνει ἡ πίστη

Τό **θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου** ἀπό τόν Χριστό χωρίς νά πάει στό σπίτι τοῦ πάσχοντος (Ματθ. 8, 8) μᾶς δείχνει ὅτι ἡ πίστη εἶναι ἡ ἀληθινή ἀσφαλιστική δικλείδα στή ζωή τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γιά τούς Ἰουδαίους ἡ

Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἦταν ἡ δική τους πίστη καί παράδοση. Γι' αὐτό καί ἡ πίστη τοῦ ἑκατοντάρχου γεννᾶ ἀπορίες. Πῶς ἕνας εἰδωλολάτρης ἀπευθύνεται στόν Χριστό, ἕναν συμπατριώτη τους; Γιατί ὁ Χριστός νά ἐκπληρώσει τό αἴτημά του; Ὅμως ὁ ἑκατόνταρχος εἶχε τόση πίστη, κάτι πού δείχνει πώς **δέν εἶναι σωστό τό συμπέρασμα πού βγάζουμε ὅταν βάλουμε κάποια ἐτικέτα στόν ἄνθρωπο. Τά πράγματα δέν εἶναι πάντοτε ὅπως φαίνονται.**

Ἡ πίστη τοῦ ἑκατοντάρχου δέν ἐκφραζόταν μόνο ὡς ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά γινόταν **ἀφορμή αὐτοκριτικῆς**. Γι' αὐτό ὁ ἑκατόνταρχος γίνεται παράδειγμα γιά ὅλους μας, οἱ ὁποῖοι ὡς χριστιανοί εἴμαστε μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐνταγμένοι δηλαδή στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστη μᾶς κάνει νά βλέπουμε τό ἀληθινό μας πρόσωπο, τά πάθη καί τήν ἁμαρτωλότητά μας, ὅτι δέν εἴμαστε ὅπως ὁ Θεός μᾶς θέλει, ὄχι γιά νά ἀπογοητευόμαστε καί νά πενθοῦμε, ἀλλά γιά νά ἐμπιστευθοῦμε περισσότερο αὐτόν πού μᾶς ἀγαπᾶ καί θέλουμε νά ἀγαποῦμε καί τήν ἴδια στιγμή νά ἔχουμε κίνητρο **νά παλέψουμε νά βρεθοῦμε περισσότερο κοντά του**. Δέν χορταίνεται ὁ Θεός καί ἡ παρουσία του. Δέν χορταίνεται ἡ ἀγάπη καί ἡ πατρότητά του. Καί μέσα ἀπό τήν πίστη σ' αὐτόν γνωρίζουμε τά ὅριά μας, ὄχι γιά νά ἐφησυχάσουμε, ἀλλά γιά **νά ἐντείνουμε τήν προσευχή, τή μελέτη, τόν πνευματικό ἀγώνα, τή μετοχή μας στά μυστήρια, τήν πορεία τῆς ἀγάπης καί τήν παράδοση «ἐν ἐμπιστοσύνῃ» στό πρόσωπό Του, ὅσες κι ἄν εἶναι οἱ δυσκολίες.**

Ἡ πίστη φαίνεται στίς δοκιμασίες

Ὁ Χριστός θαυμάζει τήν πίστη τοῦ ἑκατοντάρχου. Καί βλέπει ὅτι οἱ «υἱοί τῆς Βασιλείας», αὐτοί πού ἀνῆκαν στόν περιούσιο λαό του, δέν εἶχαν αὐτή τήν πίστη καί ὅτι κινδύνευαν, ἀπορροφημένοι ἀπό τή βεβαιότητα τῆς ἀσφάλειάς τους, στίς ὅποιες δοκιμασίες νά ἀρνηθοῦν τόν Θεό. Ἀλλά καί στή μεγαλύτερη δοκιμασία πού πέρασαν, πού ἦταν ἡ κλήση νά δώσουν ἀπάντηση γιά τό ποιός στήν πραγματικότητα ἦταν ὁ Κύριος, ἔμειναν στίς βεβαιότητές τους καί ἔχασαν τήν ὁδό τῆς ἀληθινῆς σωτηρίας, τήν ὁδό τῆς ἀλήθειας, καθώς προτίμησαν νά τόν ἀπορρίψουν σταυρώνοντάς τον!

Ὁ ἐφησυχασμός γεννᾶ κινδύνους ὀλιγοπιστίας καί σέ μᾶς. Στούς σταυρούς τῆς ζωῆς μας, ἀντί νά ἀφεθοῦμε μέ ὑπομονή, προσευχή, ἐμπιστοσύνη στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀντί νά δοῦμε τίς ἁμαρτίες μας, μικρότερες ἤ μεγαλύτερες δέν ἔχει σημασία, καί νά ξεκινήσουμε ἀπό τήν ἀρχή, μπορεῖ νά ἀντιτάξουμε ἐκεῖνα τά «γιατί σέ μένα;» καί νά βρεθοῦμε σέ ἀπόγνωση. Ἄς βροῦμε λοιπόν στήν ὁδό καί τόν τρόπο τῆς πίστης, τήν εὐκαιρία γιά συνεχῆ ἀνανέωση, τήν ἀφετηρία γιά νέα ξεκινήματα στήν ἀφοσίωση στόν Χριστό. Κι αὐτός ὁ δρόμος ἄς εἶναι ἡ στάση μας σέ κάθε σχέση μέ τόν πλησίον, στό σπίτι μας, στήν ἐργασία, στίς συντροφιές μας, ὅπως καί στή σχέση μας μέ τόν ἴδιο μας τόν ἑαυτό. Καί **ἐκεῖνος πού γνωρίζει τίς καρδιές μας θά μᾶς δώσει τήν εὐκαιρία νά**

χτίσουμε στίς δυσκολίες μας καί πάλι μέ ὅπλα τήν ταπείνωση καί τήν ἐμπιστοσύνη μιά κανούργια πορεία ἐντός τῆς Βασιλείας του, ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

π. Θ. Μ.

(Πηγή: "Φωνή Κυρίου" ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 27 (3501), Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)